

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računati se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poštnina znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristo petih vrst po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovoljno pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V tihem tednu.

Parlamentarni šum, ki je cele tedne neprenehoma odmeval iz državne naše zbornice, razburja joč valovje javnega mišljenja, je prenehal in utihnil, ker je prišel lep čas cerkvene resnobe in tihote. Tudi v političnem življenju koristijo dnevi, v katerih je dano z jasnim očesom premeriti svoja in drugih pota, z mirnim srcem dosežati zavest o danem položaju. Taki dnevi so sedaj. Ne motijo našega premišljevanja pritiski državnozbornskih govorov, na drugej strani pa so zadnji parlamentarni dogodki taki, da so za naše politične nazore jako važni momenti. Jedro prvega državnozbornskega leta po zadnjih volitvah more se imenovati ravnokar prošla doba zborovanja. Predlog Scharschmidov, budgetna razprava v odseku in v zbornici, razprava o črnej vojski, — to so bila tista prevažna vprašanja, na katera so odgovarjali ministri, poslanci, klubi. Ti odgovori pa so razodevali vlado, so razodevali desnico in levico, pojasnili nam položaj, do katerega je zastopstvo avstrijskih narodov srečno prispelo v sedmem letu Taaffejeve vlade. A okolu tistih vprašanj je bilo še kaj drugega, pozitivnega in negativnega za spoznanje razmer sploh, pa tudi posebnih naših razmer, katero so zavisne od postopanja naših slovenskih poslancev. Ali nam ne bi sedaj v „tihem tednu“ kazalo, ozreti se nekoliko na te razmere? Naravno je, da nam je pri tem pred vsem položaj Slovencev pred očmi, ter kako je zastopan po svojih poslancih, in da je še le v drugej vrsti naše zanimanje obrneno dogodkom, ki se nas neposredno ne tičejo. Vendar pa je naša delegacija le drobno kolesce v gibanju državnega zbora in zato na njo upliva gibanje celote, parlamenta splošnji položaj.

Splošnji parlamentarni položaj je tačas tak, da glasovi slovenskih poslancev sedaj manj veljajo, kakor pa so prejšnja leta v starem državnem zboru. Večina državnega zbora bila je poprej v normalnih razmerah zavisna od slovenskih glasov. Ker je bila levica v fakijski opoziciji, bi se lahko bilo dogodilo, da grof Taaffe ni imel večine, če bi mu bili zastopniki slovenskega naroda odrekli svojo podporo. To je bila cena, kakeršne nikdar več ne bomo imeli! Sedaj se lahko mило nazaj oziramo —

zamujeno, zamujeno! Drugače je že bilo, ko so bile končane državnozbornske volitve. Očitno je postalo, da ima vlada svojo gotovo večino, če tudi ne bi imela slovenskih poslancev na svojej strani. „Strike“ je že tedaj za nas v normalnih razmerah bil le teorija brez praktične vrednosti. Še manj semnja pa bode z našimi glasovi v bodoče, če se stvari tako razvijejo, kakor so se razvijati začele in so do neke stopnje že razvite pred našimi očmi. To pride od tod, ker je „nemško-avstrijski klub“ premenil svojo taktiko nasproti vladi, ker ne misli več grofu Taaffeju opozicije delati za vse slučaje. Prvič je letos ta del levice glasoval za budget in tudi vladna predloga o „črnej vojski“ je uživala milost treznejše levice. Njen organ „N. Fr. Presse“ je v nedeljo izjavil, da mora vsaka pametna opozicija težiti na večino; ker je pa levica ne more tako hitro pričakovati, mora vsaj gledati, da si desnica preveč ne ukoristi položaja, mora rajši sama grofu Taaffeju pomagati, če bi imel desnico pridobiti s to ali ono koncesijo. V tej taktiki sicer tiči veliko pasje zavisti, ali tu je in treba je računati z njo. Če se je bode res držal „nemško-avstrijski klub“, potem stranke na desnici ne bodo mogle za svoje glasove terjati kompenzacije od vlade. Žalibog stoji namreč solidarnost desnice na tenkem ledu in njene klube veže — „meni nič mari“. Videlo se je to pri predlogu Scharschmidovem, kjer sta vsak po svoje zavila česki in poljski klub. Prihodnjič se lahko pripeti, da bode grof Taaffe premagal Čehe z nemško-avstrijskim in poljskim klubom. Vit. Chlumetzky in njegovi intimni so že pokazali, da jih je volja, vselej ustreči grofu Taaffeju, kadar mu ustreči ne more ali ne mara ta ali oni del desnice. Doba „strikov“ v avstrijskem parlamentu je skoro minula, posebno za nas Slovence in res se lahko vprašamo: če bi naša opozicija tudi opravičena bila, če bi res silila naše poslance v opozicijo — kaj nam bi ta opozicija sedaj koristila?

Zares obupno bi delo naših zastopnikov bilo, če bi nasproti vladi bile merodavne gole številke. Trinajst komadov gori ali doli — bi si sedaj lahko mislil grof Taaffe, če bi ves njegov program bil le v tem, da šteje glave poslancev. Če bi to res tako bilo, potem bi res ne znali, čemu je našemu na-

rodu ustava, čemu so mu volitve in poslanci. A te skrajnosti še nečemo trditi, ker še nam živi svest, da državno vlado vodijo etični motivi, ker še nismo obupali, da se pred vlado grofa Taaffeja dajo zastopati tudi težnje slovenskega naroda. Še zmirom bi dejali, da bi poslanci slovenskega naroda tudi dandanes kaj dosegli, če bi bili dobri in pridni, če bi bili skupina, katera po svojej inteligentnosti in delavnosti kaj zaleže pri parlamentarnem delu, če bi imeli za slovenske težnje urejeno in složno dotikanje z vlado. Spoštovani kot parlamentarci bili bi s tem priporočeni tudi v vladnih krogih in če bi njih postopanje v teh krogih ne bilo le golo naštevavanje naših terjatev, katero se dvakrat ali trikrat zgodi v šestih letih, potem ne verjamemo, da bi se moglo govoriti o neuspehib, katere imamo tudi pod grofom Taaffejem!

Le deloma bi se prenaljil, kdor bi že sedaj si hotel napraviti misel o slovenskej delegaciji, akotudi jo opazujemo še le nekaj mesecev. Saj so v njej tri četrtine starih znancev, starih zmožnostij, starega postopanja. Zelo opravičena je torej že zagadelj bojazen, da bodo slovenski poslanci tudi naprej tako postopali, kakor se je tolikokrat že grajalo po slovenskih glasilih. Ravnokar prišlo obdobje zborovanja nas le potrjuje v tej bojazni. Vzemimo le ta slučaj! Dobili smo novega naučnega ministra, gospoda pl. Gautscha, v čegar rokah so poglavitne žile slovenskega napredka. Pač je bilo vredno, da smo se takoj začeli zanimati za moža in njegov program. Zvedeti, kakšne nazore on ima glede na narodno šolstvo in enakopravnost, to bi morala biti prva skrb slovenske delegacije. Res so se v ta namen nekoč zbrali slovenski poslanci, — ne vsi, ker prvič vseh poslancev v istem času ni nikdar bilo na Dunaji, drugič pa, ker si je slovenski narod izvolil nekaj poslancev s privilegijem, da so vselej odsotni, kadar bi se zbrali in o posebnih slovenskih vprašanjih posvetovati imeli vsi poslanci slovenskega naroda. Prišla je tedaj komaj večina in ti so dve uri pretresali, kako bi se stopilo pred gospoda pl. Gautscha. Jedni so bili za to, da ide vsa skupina, drugi pa so bili za deputacijo. Temejliti razlogi so odločili — deputacijo. Ta pa se bi imela — pozneje voliti in predsednik — ki pa ni ekselencia grof Hohenwart — imel bi v to sklicati

LISTEK.

Postna pisma.

IV.

Milostiva!

Upam, da Vam to zadnje letošnje postno pismo za časa dojde mej bele prstke, s katerimi je po Vaše vzamete v strah ter je raztržete na drobne kosce, ako se prepričate, da sem rekel katero preveč o naših Slovenkah. Ko sva se zadnjič šetala pod zeleničimi se kostanji, ste me tudi karali, kako neredna so postna pisma, veleč mi, da ako že brskam po naših napakah, naj povem vse na jeden pot, da me toliko lažje pobijete in razorožite korenito. Milostiva, nerednemu dohajanju postnih pisem nesem kriv jaz, pa ni gospod urednik, nego kaj moreva midva, ako si slavno državno oblastvo privoščava ravno one številke „Slovenskega Naroda“, v katerih so postna pisma. Tako je bilo II. pismo oklicano trikrat, III. dvakrat! Morda, da so se postna pisma dopala vsaj na onem mestu in so zato segli po njih ali pa — kar je verjetneje — se je posebno nekim gostom „Pod Turnom“ hotelo dalj

časa odtegniti nekaj pisemskih rekov, ki so sami ob sebi jako pohlevni, ako bi se dotični ne čutili z njimi zadeti. To pa so čutili nekoji kavopivci v gorenjih prostorih, to je smetana Švicarske „gornje hiše“, ter častne dame v dolnjih prostorih. Vsi so bili jedini v mislih in iskali so zlobnega pisca mej onimi štirimi „Slobenarji“, ki so zahajali in menda še zahajajo v njih sredino. Pritegnili so k sebi še miroljubno Ano in omenjeni štirje pravili so vsi iznenadeni, kako so več dnij iskali na njih licih znamenja pisateljstva ter kako jih je zadel marsikateri oster pogled. — Kako po nedolžnem! Kakor da more biti pisec samo iz onih gotovih štirih, in kakor da nam listkarjem ni dovoljeno tudi nekoliko licentiae poeticae! Največ suma pa je baje letelo na mladega c. k. sodskega uradnika. C. k. uradnika! Milostiva, vidim Vas, kako od srca se smejete in jemljete v roko letošnji letopis in imenik članov „Narodne Čitalnice“? Ondi nahajate sodskih uradnikov manj kakor je prstov na jedni sami roki in mej temi jednega celega c. k. svetnika. Torej tak je pomirljivosti sad mej vlado in Slovenci? Jeden c. k. sodski svetnik! Potem pa se išči še listkar slovenskih novin mej c. k. sodskimi

uradniki? Pojdite gospoda to iskat v imenik kazine in v njih urade, kjer se neprenehoma urijo v svojej „Amtsprache“, ter ne iščite jih v slovenskem listku. Milostiva, tako si pač mislite Vi in pravimate; jaz pa sem Vam omenil to stvar, samo da pokažem, kako so ona gospoda slabo sledili ter kako jih je njih znana lastnost pustila na cedilu. Milostiva, ravno ko sem se pripravljal, da Vam pišem le-to postno pismo, ustopi listonoša ter mi prinese pismo dobrega prijatelja, ki je bil pred nekajimi dnevi pri meni na obisku. Ta prijatelj je jako poštena duša; prepotoval je skoro vso Evropo, pozna kraje in ljudi ter je cel Mezzofanti. Pripovedovati ve mnogo in lepo, o tem pa, kar je videl, ima, kot izkušen človek, vselej zdrav razsodek tako, da sem ga z največjim veseljem slušal, ko je bil zadnjič čez dolgih 30 let zopet v Ljubljani. Vendar ves čas bil je prijatelj nekako zamišljen in skoro žalosten; ko pa sem ga povpraševal po uzroku tega pojava, odgovarjal je le: kmalu ti pišem. Res mi sedaj piše iz Prage; pismo pa mi je pisano tako iz srca, da Vam ga hočem objaviti, tem prej, ker vem, da se prijatelj ne bode hudoval zato. To pismo v pismu slove:

še jedno sejo. Ali ste kedaj kaj čuli o tej deputaciji pri naučnem ministru? Seveda, nič! Saj je dovolj bilo, da je bilo sklenjeno. Prišla je tedaj razprava o naučnem proračunu v budgetnem odseku in znano je, kakšne odgovore je gospod pl. Gautsch dajal na vprašanja gospoda pl. Tonklija. Tujec je odgovarjal tujcu! Da bi bil gospod pl. Gautsch preje stopil h kateremu naših poslancev, bi morebiti tudi bil drugače odgovarjal. A dobra misel mu je prišla prepozno, ker, ko je bilo razprave o slovenskem šolstvu že konec, še le tedaj je gospod pl. Gautsch omenil navzočnemu slovenskemu poslancu: „I, kako to, da ni nijednega izmei vas bilo k meni, jaz sem se držal le oblastvenih poročil!“

Ta dogodbica lepo kaže, kako se tudi v bodoče mislijo paziti slovenske koristi. Jasno je, da v naši delegaciji ni preobilo zastopniške vnetosti, niti složnega duha. Brala se je opombica, da se naši poslanci „srčno sovražijo“. No, bodala, mislimo, ne nosi nobeden v nedriji za svojega kolega, to pa je tudi res, da se ne bosta objemala grof Hohenwart pa Raič, ali poljubovala kanonik Klun pa prof. Šuklje! Pa to bi nas malo brigalo, če bi mi poslance svoje tedaj vkupe nahajali, kadar je treba vkupe stopiti in stopati za sveto narodno stvar. Da bomo to težko s to delegacijo doživeli, to je žalostno. Reklo bi se „po toči zvoniti“, če bi povpraševali, zakaj je toliko slepote pri nas, da smo zopet vlani volili za slovenske poslance moze, ki neso Slovenci, katerim je narodna naša stvar toliko mar, kakor cerkveniku na Golovci! Ne vemo, ali bi se še kje dobil narod, ki bi tudi potem ekscelenco grofa Hohenwarta volil, ko je bil ta slovenske poslance tako „predstavil“, kakor je bilo vlani popisano. Res je odličan mož, ki zastopa središče slovenstva, a naroden ni, — to jasno kaže, kako smo že dalje! Če odbijemo še dva druga, — ki nas tudi ljubita le „par distance“, — imamo jih torej potem samo še deset, katere kaj več z nami veže, kakor omenjene Nemce. Tudi teh deset bi bilo nekaj lepega in zdatnega, če bi bilo mej njimi kaj dogovora, kaj vkupnega programa in delovanja. Ali ni ga, da bi to doseči vsaj poskušal. Govori s jednim ali drugim o tem, pa ti bode dejal: on ima do mene ravno tako dalje, kakor jaz do njega. Štajerska poslanca pravita, da se kranjski ne zavzemajo za Spodnji Štajer. Ali pa sta sama kedaj kako organizacijo nasvetovala, to bi bilo znano, če bi se zgodilo. Jeden ali drugi še pravi: Dajmo, da bo kaj! A kaj več se ne zgodi. Človek bi mislil, da so morebiti lokalne težave za shode naših poslancev tako velike. Ali večina jih je vendar le v vsakej seji, v zbornici na kupu sede, v zbornici so zbiralnice, — jedna beseda in jeden korak, pa bi bil gotov shod. Kaj hočete, če ga ne marajo, če ga imajo za nepotrebnega? Brez dogovora so glasovali o Scharschmidovem predlogu, jedni tako, drugi narobe — akoravno je samo jedna prava tudi tukaj z jednega, to je slovenskega stališča. Klub Hohenwartov je imel sejo o tem, a došla jih je vanje le četrtina slovenskih poslancev. Sploh je politika posameznega tistim poslancem, ki sploh kak korak storijo, najljubša. Če se to morebiti dá odobriti za specifične potrebe jednega volilnega okraja, se pa mora obsojati, kadar velja zastopati kako narodno

željo. Ljubeznivo nič je to, ako za štajerske Slovence govori dva, za koroške pa jeden, a še to le mimogrede, ne da bi bilo kaj zistema. Pravo čudo bi bilo, če bi si kak minister po takem zastopu dal motiti svoje spanje! Slovenskega programa še nimajo naši poslanci, če bi ga imeli, delali bi kot možje vse drugače in zavoljo svete stvari, katera je položena v njih roke, morala bi izginiti vsa mejsobna in osobna protivja, katera sedaj poleg družega zabranjujejo, da se ne razvije prava delavnost.

Dobro je, takoj začetkom šestletnega obdobja upozoriti občinstvo, da je jalov njegov zastop in zakaj. Če bodo v naši delegaciji še naprej take razmere, potem čez šest let po njej naš dobiček ne bo velik. Nekaj se tako lahko ne da premeniti, to je tisto, kar je narod pri volitvah brez pravih vodnikov, sam zakrivil. Drugo pa, kar zavisi od dobre volje in poštene trudoljubivosti poslancev-Slovencev, se doseči da. Zato so te vrste napisane „sine ira“, toda — „cum studio“. Splošni položaj se za malo brojen naš narod dela neugoden, zato je treba hiteti in delati, dokler je čas, ko se še lahko dokaže, da dober zastop kaj velja in doseže pod vlado, ki z enakimi pravicami hoče pomiriti zatirane narode!

V Ljubljani 23. aprila.

Povodom smrti poslednjega dalmatinskega namestnika barona Cornara in še pri odprti njega rakvi čutil je „Pester Lloyd“ potrebo poudarjati, da se ne sme več po dosedanem načelu ravnati, kadar treba imenovati novega namestnika za Dalmacijo, to je z drugimi besedami: da dalmatinski naslednik ne sme več biti — hrvatsk general.

Kdor pozna Madjarjev upliv v odločilnih krogih in ve, da „Pester Lloyd“ zajema iz dobrih virov, moral je po rečeni izjavi biti uverjen, da se nam je nadejati, da bode, kakor v Bosni in Hercegovini, tako tudi v Dalmaciji madjarski upliv dobil prevago ter da bode namestnikom imenovan mož, ki je prave madjarske krvi.

V srečo si moramo šteti, da se gospodom v Budimpešti želje neso izpolnile. Odločilni krogi uvidevajo, da mora Dalmacija hrvatska ostati, ker to zahtevajo koristi države in dinastije. Kakor hitro bi se začela v Dalmaciji krčiti hrvatska narodna ideja, rastle bi zopet pogum italijanskega, državni sovražnega življa, ki vrhu tega zastopa le nezatno manjšino v deželi.

Ko bi se posrečili Madjarjev naklepi, bilo bi to le irredenti v prid, najvažnejim interesom krone pa na kvar. Visoki krogi menda neso prezrli, kako so dalmatinski irredentovci že samo italijansko ime pokojnega namestnika Cornara poskušali zlorabiti in z njegovo osobo izzivali spomine na zloglasno Beneško republiko. Zaradi tega je, kakor piše „Narodni list“, neobhodno potrebno, da se čistim, poštenim in naravnim pravicam posegne v upravo Dalmacije in da novi namestnik pred vsem na večne čase razprši vsakeršne italijomanske sanjarije na tej hrvatske obali.

Kajti, pravi omenjeni list, ne smemo se več varati: italijanstvo v Dalmaciji živi danes samo po milosti vlade, katera ga kakor strupeno kačo na svojih prsih vzgaja po svojih italijanskih šolah in

poitalijančenih uradih da jej pri priliki prizadene smrtno rano. In zares, italijanstvo ni danes nevarno, kakor pred nekoliko leti, ko se je samo pogajalo za jezik italijanski. Današnji italijomani dalmatinski, ki so se do včeraj zvali „Slavi dalmati“, prezirajo to ime in kažejo sedaj čisto ime italijansko in sanjarijo o italijanske narodnosti v Dalmaciji!

To je javno izdajstvo, to je krvavo izzivanje in živo razžaljenje narodnega čuvstva te hrvatske dežele. — Skrajni čas je, da prenehajo italijanske komedije v Dalmaciji. Dunajski ministri, tako jim je rekel nedavno dalmatinsk poslanec, naj mislijo o zjedinenji Dalmacije s Hrvatsko, kakor jim drago, a o vladanji v Dalmaciji bi ne smeli niti za trenutek dvojiti; pravec glade narodnosti in deželne uprave ne sme biti protiven narodu in strogi pravici, ako se neče, da ne nastane popolno brezvladje in domači boj.

Te b-sede pale so na plodovita tla, kajti, kakor smo že objavili, imenovan je namestnikom dalmatinskim generalni major Blažeković, rodom Hrvat, mož, ki je dvanajst let v Dalmaciji prebil, spoznal vse razmere in kateremu je bil učitelj in voditelj v Dalmaciji nepozabljeni Rodić.

Jako pogosto vršile se se v zadnjih letih premembe v osobi namestnika dalmatinskega. Le malo let in vrste se imena: Rodić, Jovanović, Cornaro, Blažeković. Kljubu tem hitrim premembam, pa je počenši z Rodićem za Dalmacijo napočila nova doba, kajti dasi Jovanović in Cornaro nesa dosegla Rodićeve izredne popularnosti, bila sta vendar jako priljubljena in vsa Dalmacija obžaluje, da jih več ni. A tudi Blažeković prihaja „faustis avibus“ v kršno Dalmacijo. Visoko čislan je v vojski in v narodu in njegovo imenovanje pozdravlja se z radostjo. Te radosti naših bratov deležni smo tudi mi, želeč, da bi se izpolnile vse iskrene nade, ki so svoje kali pognale ob novega namestnika imenovanji.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 23. aprila.

Ko se zopet snide državni zbor, predložila mu bode vlada predloge o obnovljenji pogodbe z Ogersko. V tem zasedanji bode pa državni zbor rešil samo carinski zakon, da bode že v drugej polovici leta stopil v veljavo. Druge predloge pa bode državni zbor reševal še le jeseni.

Ko ogerska zbornica poslancev reši zakon o narodnem opolčenji, predložil jej bode honvedski minister zakon o preskrbovanji vojaških udov in sirot.

V Dolji v Zagrebškej županiji na Hrvatskem bil je mej kmeti in žandarmi krvav boj. Ko je prišla komisija v vas živino rubit in jo je hotela odgnati, napali so jo kmetje s sekirami in cepci ter s kamenjem. Ko je prišla žandarmerija na pomoč in začela rabiti orožje, bilo je več kmetov ranjenih. Mnogo kmetov so zaprli.

Vnanje države.

Server paša odpotuje danes v Livadijo, da bode v imenu turškega sultana pozdravil ruskega carja. Šakir paša pa odpotuje v Sofijo, da izroči knezu ferman, ki ga imenuje vzhodnorumelijskim generalnim guvernerjem.

Ruska vlada je sklenila transkaspisko železnico podaljšati do Samarkanda. Temu je nekoliko

Dragi pobratime!

Ko sem Ti bil pred kratkim gost, nesem hotel povedati kak gnev ali kako žalost gojim v srci; hotel sem, da se mi jeza nekoliko oblači; zato čitaj šele sedaj moje misli! Isti dan, ko sva se sešla, prišel sem čez celih 30 let zopet v belo metropolo Slovenije. Nikdo me ni več spoznal in sam, tako sam sem lazil po mestnih ulicah. Na mnogih krajih sem se spominjal preteklih dogodkov, kajti lice mesta ostalo je do malega isto, ostala pa je tudi notranjost ista, ostalo je ravno isto prebivalstvo — in to me je motilo, to me je žalostilo. Toliko let mi ni bilo dano v domovini živeti, toda jaz sem motril z veseljem, kar je prišlo iz nje; bral sem naše domače novine doli do slednjega domačega inserata; vse me je zanimalo. In jaz sem si ustvaril po teh sporočilih vso drugačno, slovensko Ljubljano; kako sem se varal! Prvo jutro hodil sem po glavnem trgu, kjer krog monumentalnega vodnjaka ter poleg nekaterih lepih prodajalnic še zmiraj puhti v zrak Krakovska prežlahtna — kislina, ter kjer košate mlekarice odrivajo radovednega tujca.

Prisluškaval sem prodajalkam in kupovalkam.

Od prvih čul sem res malokatero nemško besedo, kupovalka pa jo je bleknila, če le mogoče; da, celo priproste kuharice so se spakovale, kar za mojega časa nesi slišal. Jedina tolažba mi je bila, da so govorile elegantne gospe in navadne kuharice jeduako — strašno slabo nemščino! Jezen sem se obrnil od živečih bitij ter si ogledaval deske nad prodajalnicami in napise v oknih. Prišel sem z dežja pod kap! Za Boga, kako se ljudje sramujejo celo svojih slovenskih priimkov, bolj kot se sova boji belega dne! To bodejo napis novi Ljubljanski jahalnici baje pomenljiveje napravili: na vsako stran po jednega jednokopitnika, v sredino pa portrete nemških in slovenskih akcijonarjev. Pač pomenljiv napis brez napisa! V oknih prodajalnicah pa je poleg klopčiča volne stal napis „Knaul“, poleg palice „Stock“ itd., v resnici nesem znal, je li tu nazorni nauk Ljubljanskim dijakom, za kar bi nekateri trgovci pač zaslužili podporo nemškega „Schulvereina“, (ali posnemajo nemška gledališča 16. in 17. stoletja, kjer je bilo poleg par nalavsanih grmov napisano: das ist Wald, poleg par belih sten: das ist Schloss itd., v obeh slučajih so pohvale vredni). Jednaci slovenskih napisov nesem zagledal. —

Ravno taka imena, kakor jih imajo ti častilci nemščine, pa sem čital mej Ljubljanskimi mestnimi očeti! Dosti sem imel, udušiti sem hotel gnev in šel v gostilno, kjer sem se bil nastanil. Natakariji mole mi od vseh strani jedilne liste, a bili so ti želočni časopisi — vsi le nemški! Vprašam, nemajo li slovenskega? „Es wird nicht verlangt,“ bil je odgovor, „nur in der Čitalnica hat man's“. Ta pogovor poslušalo je mnogo gostov, s katerimi sem se pozneje spoznal; bili so sami — narodnjaki! Prijel sem za klobuk in hajd v Čitalnico! Hotel sem vsaj v Ljubljani obedovati po slovenskem jedilniku. Prinesli so mi dvojezični jedilnik. Bolje nekaj kot nič si mislim ter si naročim pol porcije pečenke in sicer slovenski del, veleč, naj nemški del puste v kuhinji! Odšel sem v kavarno, kjer se shajajo z večine narodnjaki; razmere našel sem jednake. V sveti moji jezi našel si me Ti in jako sem Ti hvaležen, da si me potolažil z milim Sv. Ivancem in plemenitim Negotincem, sicer bi jo bil še isti dan popihal iz teh pobeljenih grobov. Sklep moj pa je: da se vsakemu rodu godi kakor sam hoče ter, kdor zaničuje se sam, podlaga je tujčevi peti! Na to pa se upate še pritoževati, da se

oporekal general Černjajev, a na njegove ugovore se ni oziralo. Minister notranjih zadev predložil je državnemu svetovladstvu načrt zakona o reorganizaciji policije v pribaltijskih pokrajinah. — Posadka v Varšavi se bode jako pomnožila. Okrog mesta delajo velike barake za vojake. Ker Rusija čuti, da se sosedna Nemčija vedno pripravlja za boj, hoče pomnožiti vojne posadke na Poljskem. Ruski vojaški krogi so prepričani, da vojna ni več daleč. Pri manevrih, ki so bili te dni, se je nekda general Gurko izrazil proti častnikom: „Zahvaljujem se vam, da ste tako dobro izvežbali čete, kajti čas ni daleč, da se bomo morali vojevati z največjim našim sovražnikom.“

Položaj v Belgiji je še vedno jako kritičen. V Huy je bil jako hud boj. Zandarmerija je ranila tudi več radovednih gledalcev. Delavci po premo-govnikih nameravajo zbrati se v velikem številu v Bruselji pred kraljevo palačo in zbornicama, da tako prisilijo, da se jim dá, kar zahtevajo. Njih zahteve so: najmanjši zaslužek 4 franke na dan in 10 urni delavski dan. Delavci v kamnolomih pri Namuru so tudi ustavili delo.

Gladstonov položaj se je nekoliko utrdil. Ko je bil Chamberlain izstopil iz ministerstva in so se bili angleški radikalci odločili od vladne stranke, bilo je kaj malo upanja, da bi se sedanja vlada mogla vzdržati. Ko je pa sedaj Gladstone nekoliko predelal svoje irske predloge, se mu je Chamberlain s svojimi privrženci zopet nekoliko približal. Vsaj tako se dá sklepati iz Chamberlainovega govora pri debati o nakupu zemljišč na Irskem. Pobjal je sicer predlogo, ker se mu zdi, da ne kaže za Irce tako velike vsote porabiti, ker bode prej ali slej treba denarja, da se zboljša materialno stanje delavcev v Angliji. Če se podpirajo kmetje na Irskem, morali bi se tudi na Angleškem in Škotskem. Sicer pa on visoko ceni Gladstone in se nada, da kmalu mej njima ne bode nobenega nasprotja, ker je vlada prvo irsko predlogo tako premenila, da Irce ne bodo popolnem izključeni iz angleškega parlamenta. — Bivši irski podkralj Carl of Spencer se je v nekem govoru v Newcastlu odločno izrekel za Gladstoneve predloge. Po njegovih mislih je to jedino sredstvo, da se pomiri Irsko. Zločinstev na Irskem pa irski poslanci neso prav nič krivi, kajti jako verno spolnujejo svojo dolžnost.

Ruski upliv v Perziji se vedno veča, zlasti odkar se je Rusom posrečilo izriniti iz perzijske vojske avstrijske instruktorje ter je namestiti s ruskimi. Nekaj let je že, ko se je v perzijski vojski uvel ruski reglement. Za vsako vrsto orožja je nastavljen ruski nadzornik. Nadzornik konjice, ki je poveljnik drugim ruskim tovarišem, je polkovnik generalnega štaba, mohamedanskega veroizpovedanja in popolnem dobro govori perzijski jezik. Njegov pomočnik je nek bivši nemški častnik, ki je ob zadnji rusko-turški vojni stopil v rusko službo in se pozneje pod Skobelevom odlikoval v bojih proti Turkomanom. Perzijsko prijateljstvo more Rusom mnogo koristiti, ko bi kedaj imeli v Afganistanu boj z Angleži. Posebno se prizadeva ohraniti prijateljstvo z Rusijo perzijski poslanik v Peterburgu knez Asedulah kan, ki jako čišla Rusijo.

Afganci hitro utrjujejo mejo in razna mesta. Posebno močne utrdbe hočejo narediti okrog Herata in Balkha, kjer dela ves čas po kakih 400 delavcev. Dela vodijo angleški inženjerji. Mej imenovana mestoma napravili bodo široko cesto. Delajo pa tudi nek prerov mej Amu Darjo in mestom Balkhom, da bodo v vojni lahko po vsej okolici okrog mesta spustili vodo.

Dopisi.

Iz Ptuja 22. aprila. [Izv. dop.] Velikonemški dijaki zijaki na slovensko-štajerskih tleh, in pitani velikonočni voli z venci na glavi; — kako se to sklada? bi kdo vprašal, in vendar se sklada,

prošnje zaradi slovenščine ne uslišujejo? Saj je vendar vsaka Ljubljanska branjarja živa priča, kako lepo se izhaja z nemščino! Na jesen pa baje pridejo Čehi v Ljubljano; čemu? Ako imate še kaj prave sramote, sporočite jim: nikar ne hodite! V Čehih vendar je bilo pred tridesetimi leti ravno tako. Rodoljubi stopili so v prosto družbo, najeli so deskopisca in v 14 dneh bilo je tri četrtine napisov českih, revnejši rokodelci dobili so jih zastonj, premožni kupci povrnili so troške! Jednako se je delovalo po javnih lokalih in v Pragi moraš zelo iskati nemških jedilnikov. Posnemajte jih! Toda odlagati ni časa, ideja narodnostna umira in ako hočete, da se bode na njeni naravni podlagi reševalo naše socijalnokrušno vprašanje, žurite se! K prvi takej družbi pristopim kot član, kadar mi jo javiš.

Dokler pa nemate konči v jednej gostilni čistega slovenskega jedilnika, zarotil se je, da ne pride v Ljubljano

Tvoj stari

Radoslav.

Milostiva! Temu pismu nemam ničesar dodati kakor bojazen, da še dolgo ne pričakam svojega

kar vam hočem hitro povedati. — 17. in 18. t. m. praznovale so velikonočne dijačke spodnještajerske zveze „Germania“, „Franconia“, potem „Carinthia“ in kranjsko-nemška zveza „Carniola“ v Mariboru in Ptuj. Zdrženo svojo obletnico. Prvi dan je bil velik komers v Mariboru, na katerem je naš poslanec dr. Ausserer svoje govorniške ostanke iz državnega zbora serviral, drugi dan pa so se vsi pripeljali v Ptuj. Tukaj so v „Kasini“ dobro jeli, pili in peli, na zadnje pa so se še drugi sledovi po mestu poznali.

In vendar nema nič v sebi, če bi se dostojno obnašali, naj bi se veselili. Ali po dovršeni zabavi so čutili potrebo škandale delati. Šli so na veliki prostor in so pred hišo nekega narodnega odličnega meščana zaporedoma drug za drugim „pereat“ klicali, potem pa so se na drugo stran ulice obrnili, in so vis à-vis stanujočemu mestnemu županu sere-nado napravili, katero je župan v svoji breztačnosti in v svojem nemškem fanatizmu tudi vsprejel. — Ali hitro za petami prišla je kazen. Nek hudomušen kmet je tiste vence in šopke, s katerimi so Mariborske in Ptujске gospodičine in gospe dijače okrasile, v Kasini, kjer so jih pustili, pobral in jih je v neki tukajšnji mesnici za liter piva prodal. Dotični mesar pa je za velikonočne praznike šest zares lepih velikih pitanih volov kupljenih imel. Mesarji so te vole z velikonoškimi venci in šopki krasno našopirili, in so dva dni ovenčane vole sem ter tja po mestu na ogled gonili, kakor imajo mesarji bahachi navado, da druge mesarje jezijo, prebivalstvu pa že nekaj dnij prej dobro pečenko pokažejo, katera jih za velike praznike čaka. — Ker so venci na junčevih rogovih, to je velikonoški napuh na spodnještajerskih tleh.

Iz Ljutomera 21. aprila. (Nov župan.) Volilna vojska v Ljutomeru je končana s tem, da je g. Ivan Schwarz potem, ko se je poprejšnji župan gosp. Josip Steyer temu častnemu mestu odpovedal, za župana izvoljen. Gosp. Ivan Schwarz dobil je pri volitvi 7 in slovenski kandidat gospod Ivan Vaupotič 3 glase. Nova doba se torej začenja za Ljutomer. Novoizvoljeni župan je precej, ko je bil izvoljen, svoj program s temi besedami naznanil: „Jaz vsprejem to mesto samo v interesu svoje stranke in ne maram pri mojem malem obrtu nobenih žrtv za-se trpeti“. To so torej za Ljutomer pomenljive besede. Novoizvoljeni župan po svojem namenu ni torej župan občine, temveč svoje stranke; on hoče po takem le interese stranke, ne pa občine zastopati. Iz tega uzroka so udje občinskega odbora slovenske stranke uložili pri občinskem predstojništvu dne 17. t. m. izjavo, da se gledé na te, po novem županu kot program izgovorjene besede pri svečani prisegi novega župana ne morejo udeležiti in ob jednem so terjali, da se ta izjava v navzočnosti c. kr. okrajnega glavarja, predno župan obljubo stori, prebere. Ako se je to zgodilo, še zdaj ne vemo. Iz vsega tega pa, dragi slov. volilci, sledi za nas to, da smo res tehten uzrok imeli, da si slovenski občinski zastop priborimo in kolika sramota zadene torej tiste, ki so nam onemogočili naš namen doseči. Toda, kar se zdaj ni zgodilo, upam, da se bo pa drugokrat zgodilo, ker je znano, da drevo nikoli z jednim mah-ljemem ne pade.

prijatelja, ki sodi narodnost po zunanjih pojavih in ne po „vzvišenih“ mislih naše mladezni in, milostiva, tudi starezni, kajti vidite pač, da je starezen mladezli odpravila, kar bi bila samo lahko storila in kar sama tudi v svojej oblasti storiti more, krivda je torej na obeh straneh, samo da je jedna stareja in mladezen je le, kakoršno starezen hoče. Quod erat demonstrandum — milostiva! Zopet bi zapel žalostinko, a ne upam se, saj take „svetovnobolne“ pesni neso za Slovence, konci veste, kaj že Preširen svetuje:

„Poj rajši to, kar treba je pri hiši,
Za hleve treba, treba je na polji,
Poj to, kar kmet in meščan s pridom sliši.“

Tega pa ne znam milostiva, to bi bilo za kakega popotnega učitelja kmetijstva. Zato kličem le starezni in mladezni: važji v Vas Gospodi oganj svojeje ljubezni, i plamen vječnije ljubvi! Š to staroslovensko željo, poslavljam se za letos, milostiva, želim vam prijetne praznike in drugi post veselejših postnih pisem, ter ostajam

pokorni vam

radikalec.

Domače stvari.

(Za piruhe.) V ponedeljek in torek 12. in 13. t. m. bil je naš list zaporedoma zaplenjen. Prvikrat zaradi notice „Bistriški Raswoschegg“, drugikrat zaradi notice „Konfiskacija“. Dasi je druga notica od prve po obliki in po vsebini popolnem različna in nema nobene kritične opazke, dasi zaplenba še danes potrjena ni, videlo je c. k. državno pravdnništvo vendar v objavljeni notice „Konfiskacija“ pregrešek proti §. 24 tiskovnega zakona iz dne 17. decembra 1862. Vsled zatožbe državnega pravdnništva začela se je v tej zadevi preiskava in je bil naš urednik g. Železnikar danes pri c. kr. deželni sodnji zaslišan. Kak bode izid, povedali bomo ob svojem času.

(„Ustajenje“) bode jutri popoldne: O 3. uri v nunskej cerkvi, ob 4. uri v stolnej cerkvi, ob 5. uri pri sv. Petru in v Trnovem, ob 6. uri pri sv. Jakobu in v bolniškej cerkvi na Dunajski cesti. V cerkvi Jezusovega srca bode ustajenje v nedeljo zjutraj ob 4. uri.

(Dopolniti) imamo zadnjo notico o govorih naših poslancev, da je g. prof. Šuklje govoril tudi še k političnej upravi na Kranjskem ter g. V. Pfeifer tudi o dolenskej železnici.

(Umrta je,) kakor se nam z Dunaja poroča, zadnjo nedeljo v Meidlingu gospica Josipina Kolbezen, hči iz tamošnje slovenske rodbine. Pokojna imela je 22 let, a slovela je v zahodnih krajih Dunaja za izvrstno pevkinjo. Nastopala je po cerkvah in koncertnih dvoranah ter bila tudi društvenica „Slovenskega pevskega društva“. Zato in pa, da se dokaže čut rojaštva na tujem, spremili so jo zadnji vtorek slovenski in drugi slovanski pevci na pokopališče z dvema slovenskima nagrobnicama.

(Prememba v posesti.) Gosp. Matevžeta posestvo na barji, takozvani „Karolinengrund“ kupil je mesar g. Trškan za 14.000 gld. Na posestvu je lepa domačija, gospodarska poslopja, hlevi, skedenj itd. Vse posestvo obsega 72 oral. V gosp. Matevžeta poslopji bila je doslej ekskurendna šola.

(Škoda) za pogorelo klejevo tovarno (lim-fabriko) cenila se je na 60.000 gld. „Runione Adriatica di Sicurto“ izplačala bode, kakor čujemo, po svojem zastopniku g. J. Perdanu te dri omenjeno odškodnine. Se li bode tovarna zopet se zidala, je še negotovo.

(Učiteljsko društvo za Sežanski šolski okraj) bode zborovalo dne 6. maja ob 9 uri popoldne Nabrežini. Dnevni red: 1. Verifikacija zapisnika slednjega zborovanja. 2. Poročilo tajnikovo. 3. O petji v narodni šoli. 4. Poročilo blagajnika, pevovodje in knjižničarja. 5. Sarkastično-ironična razprava. 6. Volitev treh pregledovalcev računov. 7. Volitev odbora. 8. Razni nasveti. K obilni udeležbi uljudno vabi odbor.

(Povabilo.) Cesarjevič Rudolfovo sadjerejsko društvo za Spodnji Štajer“ bode imelo svoj redni letni spomladanski občni zbor dne 9. maja v nedeljo popoldne po večernicah v Št. Juriji ob južni železnici. Obravnavalo se bode: 1. Poročilo ravnateljevo. 2. Poročilo tajnikovo. 3. Poročilo blagajnikovo. 4. Prednašalo se bode o sadjereji. 5. Posvetovanje o udeležbi razstav od strani našega društva. 6. Nasveti. K obilni udeležbi vabi ravnateljstvo.

(Razpisano) je mesto kanclista pri c. kr. okrajni sodnji na Brdu. Prošnje do 25. maja 1886 leta.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

Dunaj 23. aprila. Naučni minister pl. Gautsch pride še v tem letu na Kranjsko, prepričan se osobno o stanji gimnazij. Za gimnazijo v Celji je pričakovati več prememb v učiteljskem osebji.

Šibenik 22. aprila. Cesarjevič Rudolf in Štefanija pri prihodu z naučusenimi „živio!“ pozdravljena. Mestna godba svirala na nabrežji. Mesto praznično in z zastavami okrašeno. Zvečer razsvetljava in bengalični ogenji.

Levov 22. aprila. Po jesenskih manevrih v Galiciji, pri katerih bode tudi kralj Milan, bode baje na ruskih tleh sestanek mej cesarjem Franom Josipom in carjem Aleksandrom III.

Krakovo 22. aprila. S hribov se nanzanja, da je sneg zapadel.

Bukurešt 22. aprila. Ruski poslanik Urusov odpotoval v Livadijo. Rumunski vojni minister Angeles pojde v soboto tjakaj.

Atene 22. aprila. Delajo se priprave za odhod kralja v Tesalijo, kjer je zbranih 100.000 mož grške vojske.

Ljudsko sredstvo. Moll-ovo „Francosko žganje“ daje ravno tako uspešno kakor ceneno sredstvo proti trganji po udih, ranah, oteklinah in ulesih. Cena steklenici 80 kr. Vsak dan razpošilja po poštne povzetki A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 6 (20—3)

V najem se dá takoj
brivnica,

popolnem urejena z vsem orodjem, po nizkej ceni, na Bregu, na zelo obljudenem kraju. Natančneje se izve pri upravnistvu „Slovenskega Naroda“.

CHAMPAGNE AYALA & Co.
Glavna zaloga v Ljubljani pri g. PETER LASSNIK-u.
Varstvena znamka

Za zimsko zdravljenje!
Nova napolnitev
medicinalnega
ribjega olja.
Pristno in jako zdravilo.
1 steklenica 60 kr., dvojne velikosti 1 gold.
Prodaja (674—24)
LEKARNA TRNKOCZY
zraven rotovža v Ljubljani.

!Novejša iznajdba!
Na polji obrtnije za klobuke jedina, velikanska in odlična.
Do sedaj se še neso izdelovali boljše, praktičnejše, trajnejše, cenejši, pripravnejši in nepokonejši klobuki, kakor so po najnovejši metodi z hidravlično silo izdelani prekrasni, svetovnoznani, podloženi
Komad narodni klobuki 12 komadov
gl. 1.80. za gospode, dame, dekleta, dečke, pripravni za vse letne čase. gl. 20.

Ti čudoviti, vsakej glavi prilagojeni se klobuki, narejeni iz fine mehke Dunajske klobučine, dobivajo se v vsakej barvi in velikosti; najprimernejša nosa za uboge in bogate, kavaliere, meščane in delavce. — Kdor hoče za nezadno ceno imeti vedno lep nepokonejši klobuk, bodi gospod ali gospa, naj se obrne na
J. H. RABINOWICZ,
Hutmanufaktur, (214—4)
WIEN, III., Hintere Zollamtsstrasse Nr. 9.
Jaz opozarjam, da se bodo novo izumljenje kmalu ponarejalo in da so vsi drugi klobuki dosti slabši od mojih.
V provincije se razpošilja proti poštne povzetju.

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
22. aprila.	7. zjutraj	736.45 mm.	8.8° C	sl. jvz.	obl.	0.00 mm.
	2. pop.	737.15 mm.	12.2° C	sl. jz.	d. jas.	
	9. zvečer	738.75 mm.	9.8° C	sl. vzh.	obl.	
Srednja temperatura 10.3°, za 0.5° nad normalom.						

Dunajska borza
dné 23. aprila t. l.
(izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	84	gl.	75	kr.
Srebrna renta	84	gl.	85	kr.
Zlata renta	114	gl.	10	kr.

Tujci:
22. aprila.
Pri stenu: Dr. Hoffman z Dunaja. — Haas iz Gradca. — Manlicher z Dunaja. — Posar iz Trsta. — Grosser z Dunaja. — pl. Schwarzenberg iz Celja. — Groner z Dunaja. — Sirk iz Gorice. — Blumenthal iz Berolina. — Bollag z Dunaja. — Broch iz Kočevja. — Morgenstern z Dunaja. — Schwarz iz Zagreba. — Bröllman z Dunaja.
Pri Maltci: Schrott z Dunaja. — Kraut iz Prage. — Köning iz Budimpešte. — Kupacher iz Gradca. — Schuster z Dunaja. — Raunzinger iz Kočevja. — Doehler z Dunaja. — Fuchs iz Gradca. — pl. Drobach z Dunaja. — Obergöll iz Ribnice.
Pri cesarji avstrijskem: Wiegell iz Celovca. — Bendik od sv. Valentina.

Umrlji so v Ljubljani:
20. aprila: Karol Šubert, lokomotivni vodja v pokoji, 63 let, Marije Terezije cesta št. 10, za rakom. — Rudolf Kremžar, lokomotivnega vodje sin, 4 dni, Kolodvorske ulice št. 11, za slabostjo.
21. aprila: Marija Jasner, sirota, 13 let, Poljanska cesta št. 30, za jetiko. — Robert Steinberg, tovarniškega posestnika sin, 8 dni, Cesta na južno železnico št. 12, za krčem. — Jakob Okorn, čevljar, 75 let, Židovska steza št. 3, za otrpnenjem pluć. — Marija Berdaja, delavčeva hči, 4 leta, Reber št. 4, za davico.
V deželnej bolnici:
19. aprila: Anton Bohinec, dninar, 43 let, za jetiko.
20. marca: Alojzija Rus, delavka, 17 let, za vnetjem obistij. — Anton Potočnik, delavec, 59 let, za edemom v možganih.

Kuverte s firmo
priporočila po nizkej ceni
"NARODNA TISKARNA"
v Ljubljani.

5% marčna renta	100	gl.	70	kr.
Akcije narodne banke	875	gl.	—	kr.
Kreditne akcije	287	gl.	—	kr.
London	126	gl.	30	kr.
Srebro	—	gl.	—	kr.
Napol.	10	gl.	03 1/2	kr.
C. kr. cekini	5	gl.	94	kr.
Nemške marke	61	gl.	85	kr.
4% državne srečke iz l. 1854	250	gl.	128	kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	gl.	170	kr.
Ogrska zlata renta 4%	102	gl.	70	kr.
papirna renta 5%	94	gl.	35	kr.
5% štajerske zemljiše. odvez. oblig.	165	gl.	—	kr.
Dunava reg. srečke 5%	100	gl.	116	kr.
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	126	gl.	5	kr.
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	118	gl.	25	kr.
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	98	gl.	40	kr.
Kreditne srečke	100	gl.	180	kr.
Rudolfove srečke	10	gl.	18	kr.
Akcije anglo-avstr. banke	120	gl.	114	kr.
Tramway-društ. velj. 170 gl. a. v.	—	gl.	—	kr.

Blagorodni gospod Fragner, lekar v Pragi!
Dolžen sem Vam hvaležnost, ker ste mi poslali dve steklenici dr. Rosovega zdravnega balzama. kajti od kar ga uživa moja soproga, jo več ne boli v želodci, pojenjal je krč. S tem potrdim resnico in prosim, pošljite mi še 6 steklenic dr. Rosovega zdravnega balzama proti poštne povzetju.
Mihael Miklavčič, h. št. 44, občina Hum, pošta Rogatec.
Častiti gospod Fragner! Jaz, Matevž Zukan iz Strabenic na Moravskem naznanjam, da je dr. Rosov zdravnega balzama mojej ženi, ki je bolehal za krčem v želodci, pomagal, da je krč popolnem nehal. Dal sem ga nekaj nekež ženski, ki boleha za padavico, pa tudi nji dobro dene; prosim tedaj, pošljite mi ga še 5 steklenic.
Matevž Zukan, v Strabenicah na Moravskem.

Hitra in gotova pomoč boleznim v želodci in njih posledicam.
Vzdržanje zdravja
obstoji jedino v tem, da se vzdržuje in pospešuje dobro prebavljenje, kajti to je glavni pogoj zdravja in telesne in duševne kreposti. Najboljše domače sredstvo, da se prebavljenje uravna, da se pravo mešanje krvi doseže, da se odstranijo spridni in slabi deli krvi, je že več let splošno znani in priljubljeni
dr. Rosov zdravnega balzama.

Izdelan je iz najboljših, krepljeno zdravnega zelišč jako skrbno, upliva uspešno pri vseh težavah pri prebavljenju, osobito pri slabem apetitu, napetji, bljemanju, telesnih in želodčnih boleznih, pri krčih v želodci, pri prenapolnjenju želodca z jedmi, zaslinjenju, kernelem natoku, hemeroidah, ženskih bolečinah, pri bolečinah v čreveh, hipohondriji in melanholiji (vsled motenja prebave); isti oživlja vso delavnost prebave, napravlja kri zdravo in čisto in telesu dá zopet prejšnjo moč in zdravje. Vsled tega svojega izvršnega upliva je zdaj gotovo in priznано ljudsko domače sredstvo postal in se splošno razširil.
Na stotine pisem v priznanje je na razgled pripravljenih. Razpošilja se na frankirane dopise na vse kraje proti poštne povzetju svote.

Svarjenje!
Da se izogne neljubim napakam, zato prosim vse p. t. gg. naročnike, naj povsod izrečno dr. Rosov zdravnega balzama iz lekarn B. Fragnerja v Pragi zahtevajo, kajti opazil sem, da so naročniki na več krajih dobili neuspešno zmes, ako so zahtevali samo zdravnega balzama, in ne izrečno dr. Rosovega zdravnega balzama.
Pravi dr. Rosov zdravnega balzama
dobi se samo v glavnej zalogi izdelovalca B. Fragnerja, lekarna „k črnemu orlu“ v Pragi, Eeke der Spornergasse Nr. 205—3.
V Ljubljani: G. Piccoli, lekar; Vilj. Mayr, lekar; Eras. Birsohitz, lekar; Jos. Svoboda, lekar; J. pl. Trnkoczy, lekar. V Postojni: Fr. Baocaroich, lekar. V Kranju: K. Savnik, lekar. V Novem Mestu: Dom. Rizoli, lekar; Ferd. Haika, lekar. V Kamniku: Jos. Močnik, lekar. V Gorici: G. Christofletti, lekar. A. de Gironeoli, lekar; R. Kürner, lekar; G. B. Pontoni, lekar. V Idriji: Josip Warte, lekar. V Oglej: Delia Damaso, lekar. V Trstu: Ed. de Leitenburg, lekar; G. Prendini, lekar; G. B. Foraboschi, lekar; Jak. Serravallo, lekar; Anton Suttina, lekar; Karol Zanetti, lekar.

Vse lekarnne in večje trgovine z materijalnim blagom v Avstro-Ogrskej imajo zalogo tega zdravnega balzama.
Tam se tudi dobi:
Fražko domače mazilo
zoper bule, rane in vnetje vsake vrste.
Ako se ženam prsa vnamejo ali strdijo, pri bulah vsake vrste, pri turih, gnojnih tokih, pri črvu v prstu in pri nohtanji, pri zlezah, oteklinah, pri izmaščeni, pri morski (mrtvi) kosti, zoper revmatične oteklina in putiko, zoper kronično vnetje v kolenih, v rokah, v ledji, če si kdo nogo spahne, zoper kurja očesa in potne noge, pri razpokanih rokah, zoper lišaje, zoper oteklino po pikih mrčesov, zoper tekoče rane, odprte noge, zoper raka in vneto kožo ni boljšega zdravila, ko to mazilo.
Zaprte bule in oteklina se hitro ozdravijo; kjer pa ven teče, potegne mazilo v kratkem vso gnojico na se in rano ozdravi. — To mazilo je zato tako dobro, ker hitro pomaga in ker se po njem rana prej ne zaceli, dokler ni vsa bolna gnojica ven potegnena. Tudi zabrani rast divjega mesa in obvaruje pred snetom (črni prisadom); tudi bolečine to hladno mazilo pospeši. — Odprte in tekoče rane se morajo z mlačno vodo umiti, potem še le se mazilo nanje prilepiti.
V skatljicah po 25 in 35 kr. (252—2)
Balzam za uho.
Skušeno in po mnogih poskusih kot najzanesljivejše sredstvo znano, odstrani naglušnost, in po njem se dobi popolno že zgubljen sluh. 1 sklenica 1 gl. av. velj.

ADOLF EBERL,
izdelovalec (274—3)
oljnatih barv, lakov, firnežev in napisov.
Pleskarska obrt za stavbe in pohištvo.
LJUBLJANA. Marijin trg, tik frančiškanskega mostu. LJUBLJANA.
Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar. Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.

Prejemlje vsa v njegov strok spadajoča dela v mestu in na deželi.
Znano reelno delo.
Nizke cene.

Samo kemično čisto
oljnate barve, lake in firneže.
Prodaja na drobno in debelo.
Najnižje cene.